



Všechno se teď točí kolem války na Ukrajině a hrozby hospodářské krize. Zkusme si to shrnout. A začneme Ukrajinou (na ty peněženky se podívám jindy). Tam fronty víceméně stojí jednak kvůli počasí – které se zdá široko daleko jako jediný mírotvůrce – jednak pro posilování ruských zdrojů jak v živé tak neživé síle. A o tom počasí se váleční stratégové – gaučovní i opravdoví – přou: kdy, jak, co Putin a jeho armády provedou, až půda ztverdne a umožní pohyby vojsk. Tu volnou chvíli si Rusko vyplňuje ničením především energetické infrastruktury, jenž – jak se lze dočíst na ukrajinském webu strana.today – skutečně velmi znepríjemňuje život jak prostých Ukrajinců, tak válečnému stroji v jeho logistice.

Nevím, do jaké míry se dá věřit údajům o 90ti %ní úspěšnosti PVO Ukrajiny, ale je pravda, že už po kolikáté vlně raketových úderů se ještě nějaký ten watt či kalorie se pro obyvatele Ukrajiny najde. Ještě se mnohde svítí, ještě je mnohde teplo a ještě existuje nějaká dopravní cesta pro válečné stroje. Ta odolnost energetické a dopravní infrastruktury Ukrajiny je obdivuhodná a samozřejmě její

životaschopnost je podpořena mimořádným úsilím energetiků a opravárenských čet všeho druhu. Co dochází, jsou transformátory, bez nichž se doprava elektřiny na větší vzdálenosti neobejde.

Počet zahraničních vojáků, zvaných žoldnéři, neustále roste (nemohu to doložit čísly, jde jen o můj dojem z tisku). Kontingent polských vojáků, ale i z jiných zemí světa, se rozšiřuje a přestože nosí ukrajinské uniformy, válka se poznenáhlu mění na pozemní válku NATO proti Rusku na ukrajinském bitevním poli. Když do toho započítám i dodávky zbraní a vojenské plánování (důstojníci NATO – američtí a britští – v Kyjevě; využívání satelitů a letadel AWACS pro zjišťování ruských pozic a navádění a řízení palby), pak mluvit v tomto času a za tohoto stavu věcí o tom, že NATO se nezapojuje do konfliktu je informace, o jejíž pravdivosti by se dalo s úspěchem pochybovat.

Tato válka slouží navíc jako reklama pro různé válečné stroje. Nejlepší reklamou je očividný úspěch v akci a tam si některé typy zbraní získaly respekt (ruské Kalibry), některé spíše jen malé uznání (tanky a letectvo v nějakém větším měřítku použití abyste pohledali). Zajímavý je pohled na cenu, výdrž a výkon. Jak v sovětském duchu stavěné mosty a energetika (předimenzované), tak v jednoduchosti, menším výkonu, ale o to levnějším a odolnějším základním ruském dělostřelectvu.

Západní zbraně jsou v mnohém lepší, ale podstatně dražší, podstatně méně vydrží a vyžadují velice sofistikované zázemí pro opravy. A jsou různých výrobců. Ty stavěné podle výkresů ještě ze sovětských dob jsou stále při síle a snaha získat ze zahraničí pro Ukrajinu zbraně ze sovětské éry již skončila naprostým vybílením všech i zapomenutých skladů.

Problémem jsou také náboje, zejména dělostřelecké, které měly Rusům dojít už dávno (při jejich denní spotřebě), které ale pořád jsou a tak jak pokračuje čas, i ruský průmysl přechází do válečného módu (což na Západě je ještě hodně daleko). Pro Ukrajince by byl

určitě přínosem i stav skladu v odtržené republice v Podněstří (někde bleskla informace o brizanci případného jeho výbuchu v úrovni menší atomové bomby), ale následky aktivace detonace tohoto skladu je odrazují.

Na internetu najdete celou řadu pojednání, jak jsou na tom Rusové, jak skončí tahle válka, jak se ji dalo zabránit a jak z toho ven.

Obě strany, ruská i americká musí najít řešení, které oběma zajistí dekorum a zachování tváře při hodnocení jejich angažmá. Důvody, proč ta válka vůbec začala, jsou pěkně shrnuty v tomto Vidlákově článku. Dá se věřit tomu, že Putinovi a Rusku jde především o uznání toho, že jde o problém ruské bezpečnosti a toho, že jsou to oni, kdo do toho problému bezpečnosti mají mluvit a o to, aby jim někdo naslouchal. Na záplavu invektiv, arogance a zlehčování toho problému ze strany Západu počátkem roku si jistě čtenář vzpomene. Od té doby ale bylo z obou stran proneseno mnoho ostrých slov spolu s mnohými činy (sankce, válka), jenž možnost nějaké dohody (a která byla jednodušší před únorem) oddaluje.

A teď jsme ještě více zaklesnuti ve vzájemném neporozumění. Zní válečné bubny, které lze slyšet zejména z bývalých států sovětského bloku (podle našeho Fialy či Černochové jsme prakticky ve válečném stavu), i z pobaltských republik, Slovenska a zejména Polska.

Polské záměry získat zpět území kolem Lvova jsou čím dále více zřejmější. Je možné, že při vývoji nepříznivém pro Ukrajince toto bude jedna část řešení. Na některých webech lze najít i daleko horší perspektivy územní celistvosti Ukrajiny.

Když bych měl psát o východiscích, vidím tři cesty, dvě vedou do pekla, třetí k míru.

První cesta je ta, která mluví **porážce Ukrajiny, USA a NATO**, která mluví o pustém stokilometrovém demilitarizovaném koridoru (podobně jako mezi oběma Korejemi), tím se myslí skutečně pusté neobydlené území s cíleně zničenou infrastrukturou; která mluví o

stabilizovaném koridoru pro Rusko na Krym a Oděsu; která po zabrání západních regionů Polskem ponechá neživotaschopný suchozemský útvar s Kyjevem uprostřed. To je ta cesta, kterou by rádi viděli nekritičtí stoupenci Putina, která ale znamená ztrátu tváře pro USA a státy NATO. Tato cesta vede k přímé konfrontaci NATO a Ruska a do pekla jaderné konfrontace.

Třetí cesta je ta, která mluví o **porážce Ruska**, placení reparací a rozdrobení Ruska na řadu menších států pod kuratelou západního světa. Tato cesta bývá i v našem tisku popisována jako cíl, který je na dosah. Je to pěkná cesta, pokud bychom jenom vzali v úvahu, že k tomu pomůže nějaká ruská pátá kolona (formovaná ale spíše na Západě) a vyslyšení našich přání o získání ruských nerostných zdrojů. Tomu vyslyšení bude silně bránit ruská mentalita („vstavaj strana agromnaja“ bych nerad slyšel mimo koncertní pódium); dá se docela věřit různým ruským činovníkům, že pokud bude svět bez Ruska, nemusí být ani svět. Zde to peklo jaderné konfrontace je daleko pravděpodobnější (viz zbraně posledního soudu na ponorkách v hloubi oceánů).

Druhá střední cesta, která by podle pohádky měla vést do zámku, do nebe nebo do ráje, tam nebude směřovaná. Šlo by pouze jen a jen o **návrat k normálnímu světu**, kde spolu lidé a státy hovoří a kde na valné většině zeměkoule panuje mír. K tomu, aby si i naši váleční bubeníci uvědomili, že už nejsme děti a nejsme na pískovišti, musí tito válečníci slyšet to slovo „mír“, nejen od nějakého Homera Simpsona, ale od davu lidí před svými kanceláři či na náměstích a od svých voličů před každými volbami.

Musí tam slyšet, že i na tom pískovišti se musí děti domluvit, tolerovat své hračky a dokázat si spolu hrát. Chceme to od dětí, chtějme to po dospělých, aby našli cestu pro mírové dohody a poválečné uspořádání Ukrajiny.

Jestlipak se na způsob řešení války na Ukrajině budou ptát prezidentských kandidátů? A jestliže ano, jakou uslyšíme nekonkrétní či válečnickou odpověď? Co nám řekne bývalý vojenský šéf NATO či narychlo uplácaná česká Čaputová? Co nám řekne bojovník z kraje ještě přípustného politického spektra Okamura? Zeptejte se Babiše, kdo je viníkem války na Ukrajině. Zeptejte se na toto kohokoliv na politické scéně s ambicemi se na ni udržet či dostat se na vyšší úroveň. Může za ní samozřejmě jen a jen Putin. **Koho se bojí** naši političtí matadoři? Lidí asi ne, a to je ta chyba.

■ ■ ■ ■ ■ (6 votes, average: **5,00** out of 5)

>> Podpora

Svobodný svět nabízí všechny články zdarma. Náš provoz se však neobejde bez nezbytné finanční podpory na provoz. Pokud se Vám Svobodný svět líbí, budeme vděčni za Vaši pravidelnou pomoc. Děkujeme!

Číslo účtu: 4221012329 / 0800

>> Pravidla diskuze

Než začnete komentovat článek, přečtěte si prosím [pravidla diskuze](#).

>> Jak poslat článek?

Chcete-li také přispět svým článkem, zašlete jej na e-mail: redakce (zavináč) svobodny-svet.cz. Pravidla jsou uvedena [zde](#).

